

“मीठे बच्चे- यादमा रहने अभ्यास गरेमा सधैं हर्षितमुख, फक्रिएको फूल बन्नेछौ, बाबाको मदत मिलिरहन्छ, कहिल्यै ओइलाउने छैनौ ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूलाई यो ईश्वरीय विद्यार्थी जीवन कुन नशामा बिताउनु छ ?

उत्तर:- सधैं नशा रहनुपर्छ- हामी यस पढाइबाट राजकुमार-राजकुमारी (प्रिन्स-प्रिन्सेज) बन्नेछौ । यो जीवन (लाइफ) हाँसदै-खेल्दै, ज्ञानको डान्स गर्दै बिताउनु छ । सधैं अधिकारी (वारिस) बनेर फूल बन्ने पुरुषार्थ गर्दै गर । यो हो राजकुमार-राजकुमारी बन्ने कलेज । यहाँ पढ्नु पनि छ भने पढाउनु पनि छ, प्रजा पनि बनाउनु छ, तब राजा बन्न सक्नेछौ । बाबा त पहिलेदेखि नै शिक्षित हुनुहुन्छ, उहाँलाई पढ्ने आवश्यकता छैन ।

गीत:- बचपन के दिन भुला न देना... ।

ओम् शान्ति । यो गीत हो खास बच्चाहरूका लागि । हुन त फिल्मी गीत हो, तर गीत हो नै तिम्रा लागि । जो सपूत बच्चा छन्, उनले गीत सुन्दै गर्दा आफ्नो दिलमा अर्थ ल्याउनुपर्छ । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- मेरा प्यारा बच्चाहरू, किनकि तिमी बच्चा बनेका छौ । जब बच्चा बनून् तब त पिताको वर्सा पनि याद रहनेछ । बच्चा नै बन्दैनन् भने याद गर्नुपर्ने हुन्छ । बच्चाहरूलाई स्मृति रहन्छ, हामी भविष्यमा बाबाको वर्सा प्राप्त गर्नेछौ । यो हो नै राजयोग, प्रजा योग होइन । हामी भविष्यमा राजकुमार-राजकुमारी बन्नेछौ । हामी उहाँका सन्तान हौ । बाँकी जति पनि मित्र-सम्बन्धी आदि छन् ती सबैलाई बिसिनुपर्छ । एक सिवाय दोस्रो कोही याद नआओस् । देह पनि याद नआओस् । देह-अभिमानलाई तोडेर देही-अभिमानि बन्नु छ । देह-अभिमानमा आउनाले नै अनेक प्रकारका संकल्प-विकल्पले उल्टो गिराइदिन्छ । याद गर्ने अभ्यास गर्दै रहेमा सदैव हर्षितमुख फक्रिएको फूल बन्नेछौ । यादलाई भुलेपछि फूल ओइलाउँछ । हिम्मत बच्चे मदते बाप । बच्चा नै बन्दैनन् भने बाबाले केको लागि मदत गर्नुहुन्छ ? किनकि उनका माता-पिता फेरि हुन् रावण माया । उसबाट मदत मिल्छ गिर्ने । त्यसैले यो गीत सारा तिमी बच्चाहरूप्रति बनेको छ- बचपन के दिन भुला न देना... । बाबालाई याद गर्नु छ, याद गरेनौ भने जो आज हाँस्छन्, भोलि फेरि रोइरहनेछन् । याद गर्नाले सदैव हर्षितमुख रहनेछौ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- एकै गीता शास्त्र छ, जसमा कुनै कुनै शब्द सही छन् । लेखिएको छ- युद्धको मैदानमा मर्नेहरू स्वर्गमा जानेछन् । तर यसमा हिंसक युद्धको त कुरा नै होइन । तिमी बच्चाहरूले बाबासँग शक्ति लिएर मायामाथि विजय प्राप्त गर्नु छ । त्यसको लागि अवश्य बाबालाई याद गर्नुपर्छ । अनि मात्रै तिमी स्वर्गको मालिक बन्नेछौ । उनीहरूले फेरि स्थूल हतियार आदि देखाएका छन् । ज्ञान कटारी, ज्ञान बाण अक्षर सुनेका छन्, त्यसैले स्थूल हतियार दिएका छन् । वास्तवमा यो हो ज्ञानको कुरा । बाँकी यति धेरै भुजा (हात) आदि कसैको हुँदैन । यो हो युद्धको मैदान । योगमा रहेर शक्ति लिएर विकारहरूमाथि विजय प्राप्त गर्नु छ । बाबालाई याद गरेमा वर्सा याद आउनेछ । वारिसले नै वर्सा लिन्छन् । वारिस बन्दैनन् भने फेरि प्रजा बन्नुपर्छ । यो हो नै राजयोग, प्रजायोग होइन । यो ज्ञान बाबा सिवाय कसैले दिन सक्दैन ।

बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई यस साधारण तनको आधार लिएर आउनुपर्छ । प्रकृतिको आधार लिएर विना तिमी बच्चाहरूलाई राजयोग कसरी सिकाऊँ ? आत्माले शरीरलाई छोडिदिएपछि फेरि कुनै बातचित हुन सक्दैन । फेरि जब शरीर धारण गर्छ, बच्चा थोरै ठूलो भएपछि बाहिर निस्कन्छ अनि बुद्धि खुल्नेछ । साना बच्चाहरू त हुन्छन् नै पवित्र, उनमा विकार हुँदैन । संन्यासीहरू सिँढी चढेर फेरि तल उत्रिन्छन् । आफ्नो जीवनलाई बुझ्न सक्छन् । बच्चाहरू त हुन्छन् नै पवित्र, यसैले बच्चा र महात्मा एक समान भनी गायन गरिन्छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- यो शरीर छोडेर हामी राजकुमार-कुमारी बन्नेछौ । पहिले पनि हामी बनेका थियौं, अब फेरि बन्नेछौ । यस्तो यस्तो ख्याल विद्यार्थीहरूलाई रहन्छ । यो पनि उनैको बुद्धिमा आउँछ, जो बच्चा हुन्छन्, अनि फेरि वफादार, आज्ञाकारी भएर श्रीमत्तमा चलिरहन्छन् । नत्र त श्रेष्ठ पद प्राप्त गर्न सक्दैनन् । टिचर त पहिल्यै शिक्षित हुन्छ । यस्तो होइन, उहाँ पढ्नुहुन्छ, फेरि पढाउनुहुन्छ । होइन, टिचर त शिक्षित हुनुहुन्छ । उहाँलाई भनिन्छ ज्ञानका सागर । सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान अरू कसैले जान्दैनन् । पहिले त निश्चय हुनुपर्छ, उहाँ बाबा हुनुहुन्छ । यदि कसैको तकदिरमा छैन भने फेरि भित्र खटपट भइरहन्छ । थाहा हुन सक्दैन । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- जब तिमी बाबाको गोदमा आउँछौ, तब यी विकारहरूको बिमारी अभै जोडसँग बाहिर निस्कन्छ । वैद्यहरूले पनि भन्छन्- बिमारी अभ बढ्नेछ । बाबा

पनि भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चा बनेपछि देह-अभिमानको अनि काम-क्रोध आदिको बिमारी बढ्नेछ। नत्रभने परीक्षा कसरी हुन्छ ? कहीं अलमलियौ भने सोध्दै गर। जब तिमी बलवान् बन्छौ तब मायाले खूब पछर्नेछ। तिमी बक्सिङ्गमा छौ। बच्चा नबनेसम्म बक्सिङ्गको कुरै हुँदैन। उनीहरू त आफ्नै संकल्प-विकल्पहरूमा गोता खाइरहन्छन्, न कोहीको मदत नै मिल्छ। बाबा सम्भन्नुहुन्छ— मम्मा-बाबा भन्छन् भने बाबाको बच्चा बन्नुपर्छ, फेरि उहाँ हाम्रो रूहानी बाबा हुनुहुन्छ भनेर दिलमा पक्का हुन्छ। बाँकी यो युद्धको मैदान हो, यसमा डराउनु छैन— थाहा छैन तुफानमा टिक्न सकिन्छ वा सकिदैन ? यस्तालाई कमजोर भनिन्छ। यसमा सिंह बन्नुपर्छ। पुरुषार्थको लागि राम्रो मत लिनुपर्छ। बाबासँग सोध्नुपर्छ। धेरै बच्चाहरूले आफ्नो अवस्था लेखेर पठाउँछन्। बाबाले नै सर्टिफिकेट दिनु छ। यिनलाई छिपाए पनि शिवबाबासँग त छिप्न सक्दैन। धेरै छन् जसले छिपाउँछन्, तर उहाँसँग केही पनि छिप्न सक्दैन। राम्रोको फल राम्रो, नराम्रोको फल नराम्रो हुन्छ। सत्ययुग-त्रेतामा त सबै राम्रो नै राम्रो हुन्छ। राम्रो-नराम्रो, पाप-पुण्य यहाँ हुन्छ। वहाँ दान-पुण्य पनि गरिदैन। हो नै प्रारब्ध। यहाँ हामी सम्पूर्ण समर्पित हुन्छौं भने २१ जन्मका लागि त्यसको बदलामा दिनुहुन्छ। बाबालाई अनुसरण गर्नु छ। यदि उल्टो काम गर्छौं भने बाबाको नाम पनि बदनाम गर्नेछौं, त्यसैले शिक्षा पनि दिनुपर्छ। रूप-वसन्त पनि सबै बन्नु छ। हामी आत्माहरूलाई बाबाले पढाउनुभएको छ, फेरि बर्सिनु पनि छ। सच्चा ब्राह्मणहरूलाई सच्चा गीता सुनाउनु छ। अरू कुनै शास्त्रहरूको कुरा होइन। मुख्य हो गीता। बाँकी हुन् त्यसका बाल बच्चा। त्यसबाट कसैको कल्याण हुन सक्दैन। मसँग कोही पनि मिल्न सक्दैन। म नै आएर फेरि सहज ज्ञान, सहजयोग सिकाउँछु। सर्व शास्त्रमयी शिरोमणि गीता हो, त्यो सच्चा गीताद्वारा वर्सा मिल्छ। कृष्णलाई पनि गीताबाट नै वर्सा मिल्यो, गीताका पनि पिता जो रचयिता हुनुहुन्छ, उहाँ बसेर वर्सा दिनुहुन्छ। बाँकी गीता शास्त्रबाट वर्सा मिल्दैन। रचयिता हुनुहुन्छ एक, बाँकी हुन् उहाँका रचना। पहिलो नम्बर शास्त्र हो गीता, त्यसपछि जुन शास्त्र बन्छन्, त्यसबाट पनि वर्सा मिल्न सक्दैन। वर्सा मिल्छ नै सम्मुखमा। मुक्तिको वर्सा त सबैलाई मिल्नु छ, सबैलाई फर्केर जानु छ। बाँकी स्वर्गको वर्सा मिल्छ पढाइबाट। फेरि जसले जति पढ्छ, बाबाले सम्मुख पढाउनुहुन्छ। जबसम्म कसले पढाउँछ भन्ने निश्चय हुँदैन, के बुझ्न सक्छन् ? प्राप्ति के गर्न सक्छन् ? फेरि पनि बाबासँग सुनिरहेमा ज्ञानको विनाश हुँदैन। जति सुख मिल्छ, फेरि अरूलाई पनि सुख दिनेछन्। प्रजा बनाउँछन् भने स्वयम् राजा बन्नेछन्। हाम्रो हो विद्यार्थी जीवन। हाँस्दै, खेल्दै, ज्ञानको डान्स गर्दै हामी गएर राजकुमार बन्नेछौं। विद्यार्थीहरूले जान्दछन्— हामीलाई राजकुमार बन्नु छ, तब खुशीको पारा चढ्नेछ। यो त राजकुमार-राजकुमारीहरूको कलेज हो। वहाँ राजकुमार-राजकुमारीको अलग अलग कलेज हुन्छ। विमानमा चढेर जान्छन्। विमान पनि वहाँ पूर्ण सुरक्षित (फुल प्रुफ) हुन्छ, कहिल्यै टुट्न सक्दैन। कहिल्यै दुर्घटना हुनु नै छैन, कुनै पनि प्रकारको। यी सबै बुझ्ने कुरा हुन्। एक त बाबासँग पूरा बुद्धियोग राख्नुपर्छ, दोस्रो, बाबालाई सबै समाचार दिनुपर्छ। को को काँडाबाट कोपिला बनेका छन् ? बाबासँग पूरा कनेक्शन राख्नुपर्छ, जसले गर्दा फेरि टिचरले पनि निर्देशन दिइरहनु हुनेछ। को अधिकारी बनेर फूल बन्ने पुरुषार्थ गर्छन् ? काँडाबाट कोपिला, फेरि फूल तब बन्छन्, जब बाबाको बच्चा बन्छन् भने। नत्र त कोपिलाको कोपिला नै रहन्छन् अर्थात् प्रजामा आउनेछन्। अहिले जसले जस्तो पुरुषार्थ गर्छ, त्यस्तै पद पाउनेछ। यस्तो होइन, एक जना दौडपछि हामी उसको पुच्छर समाउनेछौं। भारतवासीहरू यस्तो सम्भन्छन्। तर पुच्छर समात्ने त कुरै होइन, जसले गर्छ, उसैले पाउनेछ। जसले पुरुषार्थ गर्छ, २१ पिँढी त्यसको प्रारब्ध बन्नेछ। बूढा त अवश्य हुनेछन्। तर अकाल मृत्यु हुँदैन। कति ठूलो पद छ। बाबाले जान्नुहुन्छ— यिनको तकदिर खुलेको छ, वारिस बनेका छन्। अहिले पुरुषार्थी छन् फेरि रिपोर्ट पनि गर्छन्, बाबा यो यो विघ्न आउँछ, यो हुन्छ। हरेकले चार्ट दिनुपर्छ। यति मेहनत अरू कुनै सतसङ्गमा हुँदैन। बाबाले त साना-साना बच्चाहरूलाई पनि सन्देशी बनाइदिनुहुन्छ। लडाईंमा सन्देश लिएर जाने पनि चाहिन्छ नि। लडाईंको यो मैदान हो। यहाँ तिमी सम्मुख सुन्छौ, त्यसैले धेरै राम्रो लाग्छ, दिल खुशी हुन्छ। बाहिर गयो, बकुल्लाहरूको सङ्ग मिल्यो भने खुशी उडिहाल्छ। वहाँ मायाको धुलो हुन्छ नि, यसैले पक्का बन्नुपर्छ।

बाबाले कति प्यारसँग पढाउनुहुन्छ, कति सुविधा दिनुहुन्छ। यस्ता पनि धेरै छन्, जो राम्रो राम्रो भनेर फेरि गुम हुन्छन्, कोही बिरलै खडा हुन सक्छन्। यहाँ त ज्ञानको नशा हुनुपर्छ। मदिराको पनि नशा हुन्छ नि। कोही कंगाल बन्यो, अनि मदिरा पियो, एकदम नशा चढ्यो भने सम्भन्छ— म राजाहरूको राजा हुँ। यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई सधैं ज्ञान अमृतको प्याला मिल्छ। धारण गर्नका लागि दिन-प्रतिदिन यस्ता प्वाइन्टहरू मिलिरहन्छ जसले बुद्धिको ताला नै खुल्छ। त्यसैले मुरली त जसरी पनि पढ्नुपर्छ। जसरी गीताको पाठ दिनहुँ गर्छन् नि। यहाँ पनि सधैं बाबासँग पढ्नुपर्छ। सोध्नुपर्छ—

मेरो उन्नति हुँदैन, के कारण हो ? आएर बुझ्नुपर्छ । आउँछन् पनि उनीहरू नै, जसलाई पूरा निश्चय हुन्छ, उहाँ हाम्रो पिता हुनुहुन्छ भन्ने । यस्तो होइन, पुरुषार्थ गरिरहेको छु निश्चय बुद्धि हुनको लागि । निश्चय त एकै हुन्छ, त्यसमा प्रतिशत हुँदैन । बाबा एक हुनुहुन्छ, उहाँबाट वर्सा मिल्छ । यहाँ हजारौंले पढ्छन्, फेरि पनि भन्छन्— निश्चय कसरी गरूँ ? उनलाई कम भाग्यवान् भनिन्छ । भाग्यवान् उसलाई भनिन्छ, जसले बाबालाई चिनेर मान्छ । कोही राजाले मेरो धर्मपुत्र बन भनेमा, उसको गोदमा जानासाथ निश्चय हुन्छ नि । यस्तो भन्दैनन्, निश्चय कसरी होला ? यो हो नै राजयोग । बाबा स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ, त्यसैले स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ । निश्चय छैन भने तिम्रो तकदिरमा छैन, अरूले के गर्न सक्छन् ? मान्दैनन् भने फेरि पुरुषार्थ कसरी हुन सक्छ ? ऊ लखराएर नै चल्छ । बेहदका बाबासँग तिम्रीहरूलाई कल्प-कल्प स्वर्गको वर्सा मिल्छ । देवता हुन्छन् नै स्वर्गमा । कलियुगमा त राजाई छैन । प्रजाको प्रजामाथि राज्य छ । पतित दुनियाँ हो, त्यसैले यसलाई पावन दुनियाँ बाबाले नगरे अरू कसले गर्छ ? तकदिरमा छैन भने फेरि बुझ्दैनन् । यो त बिल्कुल सहज बुझ्ने कुरा हो । लक्ष्मी-नारायणले यो राजाईको प्रारब्ध कहिले पाए ? अवश्य अधिल्लो जन्मको कर्म हो, तब नै प्रारब्ध पाए । लक्ष्मी-नारायण स्वर्गको मालिक थिए, अहिले नर्क हो । त्यसैले यस्तो श्रेष्ठ कर्म अथवा राजयोग बाबा सिवाय अरू कसैले सिकाउन सक्दैन । अहिले सबैको अन्तिम जन्म हो । बाबाले राजयोग सिकाइरहनु भएको छ । द्वापरपछि सत्ययुग कहाँ आउँछ र । यहाँ त धेरै राम्ररी बुझेर जान्छन् । बाहिर गएपछि खाली हुन्छन्, मानौं डिब्बीमा पत्थर रहन्छ, रत्न निस्कन्छ । ज्ञान सुन्दा सुन्दै फेरि विकारमा गिरे भने खलास । बुद्धिद्वारा ज्ञान रत्नहरूको सफाई हुन्छ । यस्तो पनि धेरैले लेख्छन्— बाबा, मेहनत गर्दा-गर्दै फेरि आज गिरें । गिर्नु अर्थात् आफूलाई अनि कुललाई कलंक लगाउनु, तकदिरलाई रेखा लगाउनु हो । घरमा पनि बच्चाहरू यदि यस्तो कुनै अकर्तव्य गर्छन् भने भन्छन्— यस्तो बच्चा नजन्मेको भए राम्रो हुन्थ्यो । यहाँ बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ— कुल कलंकित नबन । यदि विकारहरूको दान दिएर फेरि फिर्ता लियौ भने पद भ्रष्ट हुनेछ । पुरुषार्थ गर्नु छ, विजयी हुनु छ । चोट लाग्यो भने फेरि खडा होऊ । घरी-घरी चोट खाइरहन्छन् भने त हार खाएर बेहोश हुन पुग्छन् । बाबाले सम्झाउन त धेरै सम्झाउनुहुन्छ, तर कोही टिके त हो नि । माया बडो चलाख छ । पवित्रताको प्रण गरेर यदि फेरि गिरे भने चोट नराम्रोसँग लाग्छ । बेडा पार हुन्छ नै पवित्रताबाट । पवित्रता थियो तब भारतवर्षको सितारा चम्किन्थ्यो । अहिले त घोर अन्धकार छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस युद्धको मैदानमा मायासँग डराउनु छैन, बाबासँग पुरुषार्थको लागि राम्रो मत लिनु छ । वफादार, आज्ञाकारी बनेर श्रीमतमा चलिरहनु छ ।
- २) रूहानी नशामा रहनको लागि ज्ञान अमृतको प्याला दिनहुँ पिउनु छ । मुरली सधैं पढ्नु छ । भाग्यवान् बन्नको लागि बाबामा कहिल्यै संशय आउनु हुँदैन ।

वरदानः— परमपूज्य बनेर परमात्म प्यारको अधिकार प्राप्त गर्ने सम्पूर्ण स्वच्छ आत्मा भव

सधैं यो स्मृति जीवनमा ल्याऊ— म पूज्य आत्मा यस शरीररूपी मन्दिरमा विराजमान हुँ । यस्तो पूज्य आत्मा नै सबैको प्रिय हुन्छ । उनको जड मूर्ति पनि सबैलाई प्रिय लाग्छ । कोही आपसमा भगडा किन नगरून्, तर मूर्तिलाई प्रेम गर्छन् किनकि उनमा पवित्रता छ । त्यसैले आफूले आफैँलाई सोध— मन-बुद्धि सम्पूर्ण स्वच्छ बनेको छ ? अलिकति पनि अस्वच्छता मिक्स त छैन ? जो यस्तो सम्पूर्ण स्वच्छ छन्, उनै परमात्म प्यारको अधिकारी हुन्छन् ।

स्लोगनः— ज्ञानको खजानालाई स्वयम्मा धारण गरेर हर समय, हर कर्म समझसँग गर्ने नै ज्ञानी आत्मा हो ।

✽ **शब्दार्थः—** वारिस— बच्चा, हकदार, अधिकारी